

Tekst opa

Lieve opa,

Waar moet ik nou toch eens beginnen?

Wat een sterke man was u, dat is een ding wat zeker is. Zoveel meegemaakt en zoveel overwonnen, dat is iets om trots op te zijn.

De laatste jaren ging het al wat minder, maar dat mocht niet baten.

Bijna elke week kwam ik met papa mee om u te bezoeken. Daarbij kon uw welbekende duimpje omhoog en het tong uitsteken niet ontbreken.

Toen de kracht in uw handen wat minder werd ben ik u gaan leren om een box te geven. Aan het begin leek het nergens op, toen was het net een slappe high five, maar eind goed al goed. Na vele bezoeken verder kon U mij uiteindelijk een box geven en nog hard ook. Met de ene hand wat beter dan de andere hand maar het resultaat was er zeker. Het geven van een box werd dan ook ons ritueel aan het einde van elk bezoek.

Ook belde u mij dagelijks meerdere keren per dag en sprak u vaak mijn voicemail in, met de woorden dat je Niels moest hebben. Ik denk dat u uiteindelijk aan het einde van de dag ongeveer de hele familie gebeld had behalve Niels, degene die je dan echt daadwerkelijk nodig had. Maar na alle knopjes ingedrukt te hebben op je telefoon kwam je Niels vast en zeker een keer tegen in de contactenlijst.

Het weten van mijn naam was voor u ook vrij lastig. Altijd als ik kwam werd ik alle namen genoemd van de familie, zowel de jongens als de meisjes namen, geloof het of niet. Maar mijn eigen naam zat er niet vaak tussen. Maar met een beetje hulp van papa kwam je er wel. Gelukkig wist je wel altijd nog dat ik de jongste van Jaap was en vroeg je altijd of ik nog gehandbald had. Maar nee opa ik zat nog steeds altijd op voetbal.

Tijdens mijn laatste bezoek aan u vorige week, kwam er nog een zachte box vanaf met de laatste kracht die u nog had. En daar was ik echt heel trots op. Want van opgeven wist u niks.

Lieve opa, ik hoop dat u rust heeft daarboven. Ik ga je missen ouwe dibbes ❤️